

Amintirea

Florinpaun

Omule, unde-ai putea c-amintirea s-o afunzi,
Să nu te mai afle și-naintea ta să nu mai fie?
Cât de iute ții să fugi și, cât de bine te ascunzi,
E acolo, e de când! O fiară-i de potop și râie!

Și cu ce-ai putea c-a ei naștere s-o-ncinerezi,
Să-i aduci la nimic, ravagiile ce-o stimulează?
Tu, cu-a inimii vendetă, de gât s-o-mpreunezi,
Să aibă îndurarea doar, a tot ce-o devorează!

Căci nu-i și lucru pe pământ egal în adâncime,
Un declin mai ferm, cu-a ta ființă să-l provoace,
Că mai aspră nu-i urgie, așa lung să te deprime,
L-a chinului tumoare, a ta suflare s-o convoace.

Cum te face să resuscitezi ce-l vrei atât de mort,
Cum păcălește și te poartă pe hoiturile de odată...
O-ncruntare să mai stoarcă, un scrâșnet din efort
Și cu răspuns la a ta rugă, înșelătoare ți s-arată.

Și te-a pune să diseci trecutul, să-i cauți în osărie,
Să-i te curețe sminteala, ba cutremuru-i de isterie,
Să te umfli de regret, să-i duhnești cu toate-a vină,
Până ce rămas n-a fi, un gând bun să te mai țină.